ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 8ης Ιουλίου 1998 *

Στην υπόθεση C-9/98,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του tribunal de première instance de Namur (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Ermanno Agostini,

Emanuele Agostini

και

Ligue francophone de judo et disciplines associées ASBL,

Ligue belge de judo ASBL,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 6, 48 και 59 της Συνθήκης ΕΚ, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33), και της οδηγίας 73/148/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1973, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των υπηκόων των κρατών μελών στο εσωτερικό της Κοινότητας στον τομέα της εγκαταστάσεως και της παροχής υπηρεσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 144),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, C. Gulmann, H. Ragnemalm, M. Wathelet και R. Schintgen, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini (εισηγητή), J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, L. Sevón και K. M. Ιωάννου, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με διάταξη της 5ης Ιανουαρίου 1998, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 15 Ιανουαρίου 1998, το tribunal de première instance de Namur υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, ορισμένα προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία των άρθρων 6, 48 και 59 της Συνθήκης ΕΚ, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33), και της οδηγίας 73/148/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1973, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των υπηκόων των κρατών μελών στο εσωτερικό της Κοινότητας στον τομέα της εγκαταστάσεως και της παροχής υπηρεσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 144).

2 Η διάταξη αυτή εκδόθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ των Ermanno και Emanuele Agostini, αφενός, και των Ligue francophone de judo et disciplines associées ASBL [γαλλοφώνου συνδέσμου τζούντο και συγγενών αθλημάτων] και Ligue belge de judo ASBL [βελγικού συνδέσμου τζούντο], αφετέρου.

3 Εκτιμώντας ότι η υποβληθείσα ενώπιόν του διαφορά έθετε ζητήματα ερμηνείας ορισμένων κοινοτικών διατάξεων, το εθνικό δικαστήριο υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«Ερωτάται αν συνάδει ή μη προς τη Συνθήκη της Ρώμης και ιδίως προς τα άρθρα 6, 48, 59 και ακόλουθα αυτής, καθώς και προς τον κανονισμό 1612/68 και προς την οδηγία 73/148 του Συμβουλίου, η επιβαλλόμενη σε πολίτη κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως απαγόρευση να λάβει μέρος υπό την ιδιότητα του επαγγελματία, ημιεπαγγελματία ή ερασιτέχνη σε αθλητικό αγώνισμα με το αιτιολογικό ότι ο ενδιαφερόμενος δεν έχει την ιθαγένεια του κράτους μέλους, στο έδαφος του οποίου διοργανώνεται το αγώνισμα, εν γνώσει του ότι ο ανωτέρω ενδιαφερόμενος είναι τέκνο εργαζομένων εγκατεστημένων στο οικείο κράτος μέλος, ο ίδιος δε απέκτησε την ιδιότητα του εργαζομένου στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους.

Ερωτάται αν η απάντηση στο ανωτέρω ερώτημα διαφέρει αν πρόκειται για συμμετοχή σε αγώνισμα με σκοπό την πρόκριση του εθνικού πρωταθλητή του οικείου κράτους μέλους.

Ερωτάται επίσης αν ο ενδιαφερόμενος μπορεί να προβάλει το δικαίωμα να τύχει της ιδίας μεταχειρίσεως με εκείνη των πολιτών του οικείου κράτους μέλους, όσον αφορά τις επιλογές της εθνικής αθλητικής ομοσπονδίας για τη συμμετοχή σε μεγάλους διεθνείς αγώνες και αγωνίσματα, όπως είναι το ευρωπαϊκό ή παγκόσμιο πρωτάθλημα και οι ολυμπιακοί αγώνες ή αν οι εθνικές ομοσπονδίες έχουν τη δυνατότητα να επιφυλάσσουν παρόμοιες επιλογές αποκλειστικά υπέρ των πολιτών τους.»

4 Επιβάλλεται, κατ' αρχάς, η υπόμνηση ότι η ανάγκη επιτεύξεως ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου χρήσιμης στο εθνικό δικαστήριο απαιτεί τον εκ μέρους του προσδιορισμό του πραγματικού και κανονιστικού πλαισίου στο οποίο εντάσσονται τα ερωτήματα που υποβάλλει ή, τουλάχιστον, τη διευκρίνιση των υποτιθεμένων πραγματικών περιστατικών επί των οποίων στηρίζονται τα ερωτήματα αυτά (βλ., ιδίως, απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1993 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-320/90 έως C-322/90, Telemarsicabruzzo κ.λπ., Συλλογή 1993, σ. I-393, σκέψη 6, και διατάξεις της 19ης Μαρτίου 1993 στην υπόθεση C-157/92, Banchero, Συλλογή 1993, σ. I-1085, σκέψη 4, της 30ής Ιουνίου 1997 στην υπόθεση C-66/97, Banco de Fomento e Exterior, Συλλογή 1997, σ. I-3757, σκέψη 7, και της 30ής Απριλίου 1998 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-128/97 και C-137/97, Testa και Modesti, Συλλογή 1998, σ. 2181, σκέψη 5).

5 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι τα πληροφοριακά στοιχεία που παρέχονται με τις αποφάσεις περί παραπομπής δεν χρησιμεύουν μόνο στο να καθιστούν δυνατό στο Δικαστήριο να δίδει χρήσιμες απαντήσεις, αλλά και στο να παρέχουν τη δυνατότητα στις κυβερνήσεις των κρατών μελών και στους λοιπούς ενδιαφερομένους διαδίκους να υποβάλλουν παρατηρήσεις σύμφωνα με το άρθρο 20 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου (προαναφερθείσα διάταξη στην υπόθεση Banco de Fomento e Exterior, σκέψη 8).

6 Στην προκειμένη περίπτωση, η διάταξη περί παραπομπής δεν περιλαμβάνει επαρκείς ενδείξεις, ώστε να πληρούνται οι ανωτέρω αναγκαίες προϋποθέσεις. Ο εθνικός δικαστής περιορίζεται στην υποβολή των προδικαστικών ερωτημάτων, χωρίς να παρέχει την παραμικρή ένδειξη σχετικά με τη θεμελίωσή τους. Δεν περιγράφει ούτε το πραγματικό πλαίσιο της διαφοράς ή τα υποτιθέμενα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίζεται, ούτε το εθνικό κανονιστικό πλαίσιο, ούτε τους ακριβείς λόγους που τον οδηγούν στα ερωτήματά του ως προς την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου και στην κρίση του ότι επιβάλλεται η υποβολή προδικαστικών ερωτημάτων στο Δικαστήριο.

7 Αντίθετα, διευκρινίζει ρητώς ότι «το tribunal δεν υπεισέρχεται επί του παρόντος στα πραγματικά περιστατικά ούτε άλλωστε στις [νομικές παραμέτρους]».

8 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να αποφανθεί, ελλείψει οποιασδήποτε ενδείξεως ως προς το επαγγελματικό, ημιεπαγγελματικό ή ερασιτεχνικό καθεστώς των εναγόντων, ως προς τη φύση των αγωνισμάτων που αποτελούν αντικείμενο της ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου δίκης, ως προς τον τρόπο επιλογής και συμμετοχής στα εν λόγω αγωνίσματα και ως προς την επί του θέματος εφαρμοστέα εθνική κανονιστική ρύθμιση.

9 Έτσι, ως εκ της εξαιρετικά ασαφούς αναφοράς εκ μέρους του εθνικού δικαστή στις νομικές και πραγματικές καταστάσεις, οι ενδείξεις της διατάξεως περί παραπομπής δεν επιτρέπουν στο Δικαστήριο να προβεί σε λυσιτελή ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου.

10 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 92 και 103, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα υποβληθέντα στο Δικαστήριο προδικαστικά ερωτήματα είναι προδήλως απαράδεκτα.

Επί των δικαστικών εξόδων

11 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

Η υποβληθείσα με διάταξη της 5ης Ιανουαρίου 1998 αίτηση του tribunal de première instance de Namur για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως είναι απαράδεκτη.

Λουξεμβούργο, 8 Ιουλίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias